

Sygn. akt III CSK 316/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Gminie Chrzanów, Powiatowi Chrzanów i Skarbowi Państwa - Prezesowi
Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie
o nakazanie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1512/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. kwotę 2970 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 25 lipca 2014 r., którym oddalone zostało jego powództwo o ochronę dóbr osobistych przez nakazanie zaprzestania naruszania jego dóbr i zapłatę kwoty 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Powód w skardze kasacyjnej powołał postawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał podstawę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości połączył z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytania, czy jest dobrem osobistym: prawo do podtrzymywania więzi rodzinnych i uniemożliwienia przebywania za granicą, poczucie pewności i nienaruszalności ustalonych stosunków prawnych, w szczególności w odniesieniu do ustalonych granic nieruchomości, prawo do swobodnego przemieszczania się w kraju i za granicą oraz swoboda wyboru miejsca osiedlenia się, a ponadto czy prawo nietykalności mieszkania może być rozciągnięte na całą nieruchomość, na której posadowiony jest dom mieszkalny, czy naruszenie nietykalności nieruchomości jest tożsame z naruszeniem nietykalności mieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być spełnione jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przyczyn wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest objęte kognicją Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Z przesłanką istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości połączone zostało wymaganie wykazania, że określony przepis prawa, mimo wyłonienia się takiej konieczności nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane wątpliwości, w odniesieniu do identycznych

lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2020, nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.). Podane we wniosku wątpliwości na tle podejmującego objęte nim kwestie orzecznictwa Sądu Najwyższego nie dają podstaw do uznania, że zachodzi powołana przyczyna. Wykładnia przepisu art. 23 k.c. była przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, w których wskazane zostały przesłanki oceny określonych uprawnień, mogących być kwalifikowanymi jako dobra osobiste. Ocena konkretnego roszczenia, określonego jako dobro osobiste, dokonywana być powinna w kontekście osobistego charakteru odniesień i obiektywnego punktu widzenia, w okolicznościach konkretnej sprawy. Skarżący nie odniósł się do zawartych w tych orzeczeniach argumentów, nie podał, czy i z jakich przyczyn zachodzi potrzeba ich zmiany albo wydania kolejnego orzeczenia. Podniesiona problematyka należy do czynności związanych ze stosowaniem prawa, nie zaś z jego wykładnią o charakterze generalnym i abstrakcyjnym. Oczekiwanie odpowiedzi na wysunięte wątpliwości, towarzyszące zwykle procesowi subsumpcji, związane jest z oceną prawidłowości orzeczenia Sądu drugiej instancji. Pozostaje to zatem w sprzeczności z istotą skargi kasacyjnej. Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy nie obciążył powoda obowiązkiem ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego, z uwagi na jego stan rodzinny i majątkowy oraz charakter sprawy. Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej powodowi przez pełnomocnika z urzędu wynika z § 19 i 20 w związku z § 6 pkt 6 oraz 11 ust. 1 pkt 2 i 12 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).